

HORVÁTH ADÉL

Egy szófogadó gyerek

Karcsi a telefonján játszott a spájzban, mikor a veranda félhomályában megpillantotta az anyuka körvonalait. Gyorsan két barackbefőtt közé dugta a mobilt, majd – amennyire a termete engedte – fürgén felpatant, és a felaggatott kolbászokat kezdte fürkészni.

– Szóval itt vagy? Megint a kaján jár az eszed, te kövér disznó?! Nem megmondtam, hogy szedd be a tojásokat?! Na, húzzál kifele azzal a nagy seggeddel, rád fér a séta! – rikácsolta az öregasszony.

– De a-anyuka tu-u-dja, hogy... – dadogta Karcsi, de Marika félbeszakította.

– Csak semmi de, fiam, pucolsz kifele! Felnőtt férfi vagy, legyen már vér a pucádba! – erősködött, majd tömörfa öregbotjával ütött párat a fia fejére. – Kuss, oszt szót fogadsz!

– I-i-igeni-i-s, anyuka – mormolta Karcsi, és a feje búbját simogatva lassan kicsoszogott a hátsó udvarra.

A lehető leghosszabb úton ment, gumipapucs a hangosan csattogott a sárban. Ránézett a nyulakra, mert vizet a kútból a libáknak, de hiába húzta az időt, a tyúkök egyre közeledett. Izzadni kezdett, mikor megpillantotta a sufnit. A szíve kalapált, az ajkai kékültek, a végtagjai zsibbadtak. Csak úgy rezgett a tokája, ahogy kapkodta a levegőt.

A tyúklétra üres volt. Karcsi fellélegzett, majd a tenyereit szemellenzőként használva az ól végébe szaladt, és a szalmásládából a pólójába kapkodta a tojásokat. Éppen megfordult volna, mikor meghallotta a kotkodálást a háta mögül. Földbe gyökerezett a lába. Pedig már kezdte azt hinni, hogy megússza. Nem akart szembenézni az állattal. Le akart ülni a

sarokba a vályogfallal szembe, és ordítani az anyjáért, mint eddig annyiszor. Ám most még túl élénken élt benne a verés szégyene.

A tyúk pontosan vele szemben ült, fenn, a kerítésen. Fehér tollait vastagon sár borította, oldalra tekintő sárga szemei kocsonyásan remegtek, mikor pislogott. Taraja lomhán hullámzott hegyes csőre alatt. Ahogy a többi baromfi is előmerészkedett, Karcsi érezte, hogy eluralkodik rajta az iszony. Magához szorította a tojásokat és csukott szemmel futni kezdett, ám az ólajtó előtt a gumipapucsá beleragadt a sárba. Lihegve bújt ki belőle, és zokniban szaladt be a házba. Fújtatott, ahogy letette a tojásokat a konyhaasztalra.

– A büdös életbe, Karcsi! – ordította Marika néni, amikor felfedezte a kapcsolatot a fehér csempén éktelenkedő foltok és Karcsi átázott zoknija között. – Te istenverése! Tegnap törültem fel!

– Be-e-hoztam a to-o-jásokat a-anyuka. . . – magyarázkodott Karcsi bűnbánóan. Nem is mert az anyja szemébe nézni, csak lopva pillantott fel.

– Gra-gra-gratulálok fiam! – gúnyolódott az öregasszony. – Ez igen, végre be mertél menni a tyúkölba! Kurva ügyes vagy!

Karcsi leült egy hokedlire, és olyan apróvá kucorodott össze, amekkorára csak bírt, arcát a tenyerébe temette, majd nekifogott előre-hátra himbálózni. Tetemes súlya alatt recsegett a fa ülőke.

– Úgy van, fiam, csináljad! Visítsál is, úgy a jó! Hadd hallják a szomszédok, hogy Takácsék fia megint megzavarodott! – Karcsi sírva fakadt. – Ó, ez az! Bóggjél, mint egy csecsemő!

Marika idegesen előhozta a felmosót a fürdőből, és a fia kezébe nyomta.

– Na, gyerünk, takarítsál felfele magad után!

A férfi hangosan szipogott, miközben törölte a padlót. Komótos lépések zaja és ritmikus koppanások törték meg a csendet.

– Mi ez a hangzavar? – mormolta az apuka, egy apró, házsártos öregember, miközben sétapálcájára támaszkodva kibotorkált a konyhába. Jobb kezében dobozos sört tartott, nagyot kortyolt belőle. – Pihennék.

Marika hirtelen hangnemet váltott.

– Istenem, Feri, a fiad bejött tyúkszarosan! Telejárta az egész házat! – panaszkolta kétségbeesetten. – Minden tiszta tyúkszar lett, pedig tudod, tegnap törültem fel nagy keservesen! Azóta is nyilall a derekam! Ó, is-

tenem, meddig versz még? – jajgatott az öregasszony könnybe lábadt szemmel.

– Nem értem, mit lepődsz meg ezen, Mari, mikor tudod, hogy debil – morogta a vénember, majd a reszkető fiához lépett, és tarkón vágta a botja végével. – Megmondta az orvos is, hogy idióta! Nem akarod beismerni, Mari, mert a te bátyád volt ilyen gyenge eszű, a te családodtól örökölte, de attól még hülye.

Karcsi némán a sarokba húzódott, és minden erejéből kapaszkodott a felmosó nyelébe. Feri görbe, pecsétgyűrűs ujjai közé szorította fia pufók pofáját.

– Nézd, Mari, milyen undorító a feje! Meg olyan hülye, gyalázat, hogy a nevemet viseli! Nézd, hogy fél! Gyáva, mindentől retteg, még a csirkétől is, érted? – kacagott gúnyosan, de rekedt nevetése köhögésbe fulladt. Karcsi a földet nézte, és érezte, ahogy elönti a forróság. Lecsorgott a lábán.

– Harmincéves és összehugyozza magát! Remélem, Mari, a fiad is ott végzi, mint a hülye bátyád, egy gerendán a padláson! Gyerünk, Karcsi – fordult ismét a fiához, – legalább egyszer tedd büszkévé az apád, szépen fogadj szót, és kösd fel magad!

Karcsi egyre nézte az apja ráncos arcát, májfoltos, kopasz fejét. Hirtelen üvölteni kezdett, majd a grabancánál fogva megragadta a törékeny öregget, a magasba emelte és kitrappolt vele az udvarra. Cuppogott a zoknijai a sárban, az apja hörgött, Marika visongatott. Mikor a kúthoz értek, Karcsi megmarkolta az apja bokáját, és fejjel lefelé belelógatta a mélységbe.

– Úristen, Feri! – ordított Marika tehetetlenül, a nyulak kutricájának támaszkodva. – Szentséges istenem! Karcsi, mit művelsz?

De Karcsi nem hallotta, amit az anyja mondott. Nem hallott semmit, csak a kút körül kaparászó tyúkokat bámulta. Elfelejtette visszazárni az ólat. Ismét izzadni kezdett, a homlokán, a nyakán pulzáva dülledtek ki az erek. Ahogy nézte a baromfikat, eszébe jutott a mozdulat, amivel apuka kiszívja a főtt tyúk szemét. Amivel anyuka pusztá kézzel széttöri a koponyát, és kihörpinti az agyat. Ahogy veszekednek, ki rágja le a sárga, pikkelyes bőrt a kaparóról. Amivel a kopasztás után kiborítja a beleket a ganédombra, és a tyúkok felcsipegetik. Amivel apuka a moslékba kavarva kiborítja a kishúga darabjait a ganédombra és a tyúkok felcsipegetik.

– Engedd el az apádat! – ordította Marika néni. – Hallod, Karcsi?! Baszd meg! Én vagyok az anyád, én parancsolok! Engedd el! Kussolsz, oszt szót fogadsz!

Karcsi az anyja szemébe nézett, teljes testében megfeszült, majd kussolt és szót fogadott.